

Anh Muốn Ngủ Với Em Thêm Một Chút

Contents

Anh Muốn Ngủ Với Em Thêm Một Chút	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	3
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8

Anh Muốn Ngủ Với Em Thêm Một Chút

Giới thiệu

Bức thư ướt trên đôi bàn tay nhỏ Em đi nhẹ nhàng và nuốt đau thương. . Nghĩ lại, tôi thấy nhói ở tim

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-muon-ngu-voi-em-them-mot-chut>

1. Chương 1

Đường Tràng Thi không còn vắng vẻ như cách đây 6 năm, khi nhà tôi còn ở gần đó. Hôm nay tình cờ đi qua đây, một mình, tôi như đang lật lại những trang nhật ký cũ nát.

Trước, đường Tràng Thi vắng vẻ lắm, nhất là độ từ trưa đến 2h chiều và sau 9h tối. Bây giờ khác nhiều, lúc nào cũng đông đúc xô bồ. Trước, tôi hay đi dọc đường Tràng Thi để ra Hồ Gươm, vòng một vòng rồi về. Đi buổi sáng cũng thích, buổi trưa cũng thích, nhưng tuyệt nhất là đi vào buổi tối, lúc gần đêm. Hà Nội đẹp về đêm, Tràng Thi cũng vậy.

Tối nay trời hơi oi, đường xá bụi bặm, đi không còn thích nữa, không có cảm giác thoải mái dễ chịu, đi mà lòng không thấy nhẹ nhõm, thư thái. Sao tháng 11 rồi mà vẫn chưa thấy cảm giác lạnh của Đông? Mùa Đông, một mùa đầy ắp kỷ ức tuổi học sinh. Một mình trống trải, tôi chậm chậm bước, chậm chậm đọc như sống lại chuỗi ngày bảy, tám năm về trước.

Buồn, không phải vì mòn mỏi chờ mong một tia nắng ấm áp sưởi ấm tâm hồn tôi. Buồn vì nghĩ lại những chuyện, những hành động, suy nghĩ, lời nói, hay chỉ là một nét bút, làm tôi không tài nào quên được, và khó có thể tha thứ ỉn.

Nét bút sau cùng là nỗi đau chất chồng

Mà bản thân anh không thể nào tha thứ

Bức thư ướt trên đôi bàn tay nhỏ

Em đi nhẹ nhàng và nuốt đau thương..

Nghĩ lại, tôi thấy nhói ở tim.

Mặc cho đường vẫn còn đông, tôi cảm thấy không gian xung quanh yên tĩnh lạnh người.

Nhớ lại một bóng dáng thân thương, một mảnh hồn đã bay xa? Trong tôi dần hiện lên những kỷ vật và hình ảnh cũ.

Có một giọt nước mắt, trên khuôn mặt một thằng con trai 24 tuổi, giữa đường.

Về một thời lãng mạn, hồn nhiên, cuồng si và giông bão.

Tôi tấp vào vỉa hè, dừng xe tắt máy.

Một cô gái đi ngược chiều, tiến về phía tôi.

Rất xinh. Rất rất xinh. Người cũng rất đẹp. Thề.

- Cho em ra ga Hà Nội.

- Nhầm rồi em, anh không phải xe ôm.

- Em cũng có nghĩ anh là xe ôm đâu. Em mỗi chân quá rồi, cho em đi nhờ xe.

Từ từ nào. Một cô gái xinh đẹp, rất xinh đẹp. Buổi tối. Đi bộ. Một mình. Những thứ này không thể liên hệ với nhau. Không logic chút nào. Vô lý quá, vô lý quá đỗi.

Chết mẹ, hay là cave? Gái nét na tử tế lại đẹp đã hiếm, còn xuất hiện kiểu này thật khó tin quá. Thế là thế nào nhỉ? Rối tung rối mù.

Tôi chẳng trả lời được, cứ nhìn em chăm chăm. Em độ 22 tuổi, cao tầm 1m6, người cực đẹp và cân đối. Khuôn mặt không rạn rỗ, nhưng cảm giác thân thiện gần gũi. Xinh lắm. Từ em còn toát ra vẻ gì đó quý phái cơ.

Cave không thể nào có được giọng nói ấm áp như em, cave làm sao có được vẻ sang trọng giống em, cave không thể có ánh mắt đắm thắm như em được.

- Ủ. Lên xe đi.

Tự nhiên tôi buột mồm nói thế. Này đừng ai nói rằng tôi là kẻ háo sắc. Thử vào trường hợp này xem, có vút em giữa đường được không? Thường thì đàn ông luôn làm quen hoặc tấn công các cô gái trước, dù là mãnh liệt, hời hợt, chân thành hay giả tạo. Họ không quen và thậm chí không tưởng tượng, chuẩn bị tâm lý cho những trường hợp ngược lại. Một cô gái quyến rũ tự nhiên bắt chuyện với mình chẳng hạn. Đàn ông dễ xiêu lòng hay rung động như thế đấy, tôi cũng thế.

Chả có gì phải lẩn tránh. Mình giúp đỡ người ta, đơn giản vì mình là Lê Chi, tốt bụng và ga lăng.

Em ngồi lên xe tôi, im lặng. Đùi em khẽ chạm vào đùi tôi.

2. Chương 2

Ấy dà..

Mẹ nhưng mà, có thể là Cave đấy, hay một em chuyên lừa tiền thì sao? Lỡ tẹo nữa nó dí dao dí súng vào mình thì sao? Tiền mất là một phần, nhưng mà nhục, nhục lắm. Một thằng đàn ông 24 tuổi, lớn đùng rồi còn mê gái, bị gái bắt lương lừa. Ôi thế thì còn mặt mũi nào mà đứng trên giang hồ nữa.

Thỉnh thoảng đọc trên báo, có mấy vụ bị lừa tình, lừa tiền. Mấy thằng chip hôi bông bột ngu dốt, đi cứu net đấy. Rồi bị bọn nó lột sạch ví. Đưa lên báo cả xã hội biết. Nhục lắm. Đấy, chính tôi đấy, tôi cũng sắp nhục thế đấy. Nghĩ thế rùng cả mình.

Sợ dếch gì nhỉ? Đường còn đông thế này. Ga thì ngay gần, cướp tiền thế nào được. Mà trông em thánh thiện lắm, đã bảo không thể là cave cơ mà. Cave thì nó đi ngủ qua đêm với thằng khác chứ nó ra ga làm chó gì. Ở nhưng mà cũng có thể cave về quê thăm mẹ nên cần ra ga... Không không thể nào, em ý không thể là cave được. Cave? Không phải cave? Cave? Không phải cave? Chả lẽ đang đi xe máy lại thả 2 tay ra Uyn, tay phải thắng thì không phải cave, tay trái thắng thì em là cave.

Tôi đi chậm chậm. Vừa đi vừa mông lung như thế.

- Ôi..

Em dang 2 tay ôm lấy tôi. Ngực em chạm vào lưng tôi. Tay bóp mạnh.

Tức là thế này. Bởi vì tôi đang suy nghĩ rối bời, nên đi đường chẳng chú ý gì hết. Đến đoạn ngã tư có một thằng cu Dream phóng ngang qua. Em sợ quá mới "Ôi" lên một tiếng rồi ôm bém lấy tôi. Ngực em chạm vào lưng tôi. Đương nhiên. Tay bóp mạnh. Không phải tay em bóp tôi mạnh, mà là tay tôi bóp phanh mạnh.

Sự cố xảy ra trong tích tắc thôi. Ngực em mềm mại quá Xao xuyến xao xuyến..

- Anh xin lỗi..

Tôi quay lại nhìn em. Trông em hốt hoảng, thất thần. Mặt tôi với em kề sát nhau rồi. Em xinh đã man tàn bạo. Sợ hãi vì suýt đâm, trông em yếu đuối lắm. Em không thể là cave được. Dứt khoát thế. Cave chắc nó đã gào lên hay chửi rửa ngay rồi, phỏng ạ?

Tự nhiên sau cú va chạm giới tính chỉ trong tích tắc ấy, trong đầu óc tôi len lỏi vài ý nghĩ xấu xa. Thật là em không quyến rũ quá thì cũng chẳng nghĩ thế đâu. Này cái này rất bình thường, đàn ông thỉnh thoảng nghĩ đen tối một tí là chuyện thường thôi, hành động vẫn lỗi lạc là được, ok?

Đi tiếp. Mk lại nghĩ đen tối rồi.

Sắp đến ga rồi. Sắp chia tay rồi. Nghĩ tí có sao đâu.

Trong đầu tôi phảng phất 2 câu.

Em là ai, ma nữ hay nàng tiên?

Em còn nhỏ hay đã quá vị thành niên?

Em đập đập vào vai tôi, nói khẽ:

- Thôi em không ra ga nữa đâu.

3. Chương 3

Á à... Cô em bắt đầu giở trò rồi đấy! Không ra ga nữa, định kéo anh ra đâu vắng vẻ rồi thịt luộc chấm mắm tôm anh hả. Rốt cục thì cũng hiện nguyên hình rồi, trông rõ là thánh thiện quyến rũ, hóa ra là ma nữ. Ma

nữ xinh đẹp ơi, định lột sạch anh á? Đừng hòng nhé! Anh quách tỉnh lắm.

- Ô thế đi đâu? Sao em bảo cần ra ga?

- Thôi anh đeo em ra hồ Gươm đi, được không ạ?

Mẹ, em này định cướp cạ ở giữa trung tâm thành phố à? Hồ Gươm đông thế làm sao nó giở trò với mình được nhỉ? A đoán ra rồi, chắc định dụ mình vào ngồi ghế đá tâm sự, xong chờ đến khuya vắng vẻ, giở trò khêu gợi ra để thu phục mình. Ghê gớm đấy, nhưng bài cũ quá rồi, anh bắt vở ngay. Thì cứ đeo nó ra hồ, xem thế cục biến chuyển thế nào rồi tính.

- Ủ ra hồ Gươm, cụ thể là phố nào hả em?

- Lượn hồ đi anh, khi nào anh phải về thì em xuống.

Ồ mk, lượn quanh hồ làm gì nhỉ? Hay nó nhận ra mình nghi ngờ nên đổi bài. Thôi chết đúng rồi, ẻm thấy mình lưỡng lự, định chuyển chiến thuật mới đây. Chắc không dụ vào ngồi ghế đá nữa mà lợi dụng ngồi sau để nó tì hay mùi xoa vào lưng mình. Cao cường thật. Thôi bye bye em thôi, thả bég xuống cho gọn.

Chợt nhớ lại vừa nãy tôi phanh gấp. Em chạm ngực mềm mại vào lưng.

Lúc đấy sao xuyên..

Giờ em còn chủ động.

Thì còn thích hơn.

Lỡ em còn rau thơm.

Thì chịu sao nổi

- Ok.

Chỉ muốn vả ngay vào mồm. Sao lại ok làm cái gì, ngu thế. Đang định thả nó đi cơ mà. Ok thì thôi chết rồi, biết là cạm bẫy mà vẫn chui vào, tẹo nữa giấy giụa kêu cứu à?

- Nếu anh ngại thì thôi, anh cứ đeo em ra Hồ thôi.

Tôi chỉnh lại gương xe, thoáng nhìn em qua đó. Bất chợt suy nghĩ giằng xé. Em có khác gì Tiểu Long Nữ đâu, da như làn băng mỏng, em đẹp dễ và mong manh như ngọn thu phong. Có một cái gì đó u uất trên nét mặt em. Khuôn mặt hồ hững và sâu muộn. Không thể có ác ý hay toan tính mưu mô trên gương mặt này được. Hay tôi đã nhầm? Tôi bị kích thích và tò mò cực độ về người con gái lạ này.

- Không sao, anh cũng rảnh thôi. Mà đi xe anh thế này, người lạ, em không ngại à?

- Đi lượn thôi, em mỗi chân nên không muốn đi bộ nữa. Anh làm gì được em mà em ngại?

- Con gái mà đi lang thang với người lạ thế này không tốt đâu nhé. Con gái nét na trước 10h là về nhà với bố mẹ rồi.

- Em có phải con gái ngoan đâu.

- Thôi đi một lát rồi anh đeo em về nhà nhé?

- Dạ thôi anh.

Giọng em chứa đầy tâm sự u uất. Em đang gặp khó khăn và rắc rối. Chắc chắn thế rồi. Tôi phải tìm hiểu và giúp đỡ em.

- Em ăn kem không?

- Vâng cũng được ạ.

Hai que kem đậu xanh Tràng Tiên, tôi và em ngồi bệt ở thềm Nhà Hát Lớn.

- Em tên là gì thế?

- Em tên là Thủy. Anh tên gì ạ?

- Anh hỏi thật nhé, sao em đi tối một mình thế này. Về nhà đi – Không trả lời, tôi hỏi tiếp luôn.
- Thôi em không về mà.
- Thế không về thì ngủ ngoài đường à?
- Không, ngủ ngoài đường làm gì. Em vào khách sạn hay đâu chả được.
- Vớ vẩn, sao không về nhà???
- Em vừa cãi nhau với bố mẹ, bố mẹ em bảo không nhận con cái nữa rồi – Giọng em chói lên, có vẻ uất ức lắm.
- Thôi được rồi, ăn kem đi...

Chờ que kem của em mỏng dẹt đi, tôi lại hỏi em. Nhưng em nhất quyết không nói lý do, và cũng không chịu về nhà. Em hỏi tôi có khách sạn nào phòng rẻ rẻ không, vì em mang theo có 500.000đ. Chả còn cách nào khác, tôi đèo em tới một nhà nghỉ.

- Không đi đâu nữa nhé, ngủ luôn đi rồi mai về.
- Vâng cảm ơn anh.
- Mai phải về đấy, ngại không nhờ bạn thì trưa mai anh qua đèo em về nhé.
- Vâng ạ.
- Em có di động không cho anh số đi.

Em đọc SĐT cho tôi rồi tạm biệt. Tôi phóng xe về, lúc đó đã là 11h đêm, lòng áy náy và nghi hoặc vô cùng.

Một ngày mệt mỏi rồi.

Nhưng đêm đó tôi không ngủ được.

2h đêm. Mắt tôi mở to sau một cơn gió nhẹ lướt qua cửa sổ. Thật xấu hổ, tôi đã nghĩ ra sao về một cô gái tốt? Chỉ về ngoài của em đã lộ tả tĩu cả. Chắc chắn em là một cô bé ngoan, chỉ là em trẻ con thôi, em cãi nhau gì với bố mẹ mà ức đến nỗi bỏ nhà đi lang thang, ngủ ngoài đường chứ? Tôi đã nghĩ gì về em? Tôi đã từng tưởng em là cave đấy, thật khốn nạn quá. Tôi, một thằng khốn nạn đang day dứt và trần trọc thế đấy. Dứt khoát mai phải đưa em về, như thế mới bớt áy náy vì đã nghĩ oan uổng cho em.

Lại một làn gió mát. Trong không gian quạnh hiu, tôi nhớ dáng hình em. Em tên là Thủy nhỉ? Tệ thật, còn chưa biết em bao nhiêu tuổi nữa. Về thanh cao của em, cặp mắt sâu và u uất của em cứ hiện ra: những nét đẹp sang trọng và bí ẩn. Bất chợt nhớ đến em như vậy và thấy bồi hồi. Gương mặt của em thật sự làm tôi ấn tượng...

Tôi cũng không nhớ hôm đó tôi ngủ lúc mấy giờ. Chắc tầm 4h hay 5h sáng.

Cả sáng hôm sau tôi nhấp nhồm không yên. Trưa tôi phóng tới chỗ em.

Em ra mở cửa cho tôi với bộ mặt tươi tỉnh hơn.

- Em vừa ngủ dậy đấy à?
- Đâu em dậy lâu rồi, cả sáng ngồi xem ti vi chán quá.
- Ăn gì chưa?
- Chưa ạ.
- Thế đi ăn trưa rồi anh đèo em về nhà nhé.
- Thôi... đi ăn trưa thôi, không về nhà đâu.
- O... thôi cứ đi ăn đã. Không ăn đói chết.
- Thôi anh đi ăn đi, em ngồi xem ti vi rồi khi nào đói em tự ra ngoài ăn.

- Không thôi gì hết, đi ăn với anh nào – Vừa nói tôi vừa đẩy em ra ngoài.

.

Sau khi em thanh toán tiền phòng, tôi dắt em lên Pis ở Tông Đản. Quán này em gái Zz và Kike chỉ cho tôi biết. Ở đây vắng vẻ dễ chịu, đồ ăn trưa khá ngon và phục vụ cũng khá chu đáo.

4. Chương 4

- Anh bảo này, em về nhà đi. Em đi một ngày thế bố mẹ em lo lắm đấy. Mà bố mẹ em có gọi điện cho em không?

- Thôi em không về đâu, bố mẹ em không nhận em là con nữa cơ mà. Em tắt máy rồi.

- Bố mẹ em nói thế thôi, em đi một ngày bố mẹ em sợ lắm rồi. Thật đấy. Về không dám mắng mỗ gì em nữa đâu, yên tâm đi.

- Thôi em không về mà. Anh ăn gì gọi đi – Giọng em chói lên đầy tâm sự và bức xúc, giống tối hôm trước.

- Thế kể anh nghe chuyện của em đi. Không phải tò mò nhưng mà.. nếu kể được thì kể. Nói ra cho nhẹ người mà, nhớ?

Quả thật, bên em bây giờ chỉ có tôi. Em chẳng liên lạc với ai vì sợ bạn bè sẽ bắt em về nhà. Em chia sẻ với tôi toàn bộ chuyện của em trong khi tôi đánh chén suất cơm và uống nước dưa hấu. Em sinh năm 85 và có một thằng người yêu. Thằng thổ tả đấy không hiểu ăn phải bả gì hay chưa tiêm vắc xin chó dại mà lại bỏ em. Nghĩ cũng lạ thật vì yêu được một cô gái xinh đẹp thế này quả không dễ, nói gì đến chia tay. Lúc em kể đến đấy tôi vô cùng phẫn nộ.

Tôi mà là thằng đấy thì không ngu gì tôi làm thế. Đó cũng là mối tình đầu của em và chỉ chóng vánh trong 2 tháng trời. Giới ơi mà thằng ôn đấy làm gì em chưa thì tôi cũng không biết, em chả kể cho tôi gì cả. Em buồn và tuyệt vọng, đi uống rượu với bạn. Chỉ thế thôi, chỉ thế thôi mà bố mẹ em mắng nhiếc rồi không nhận con cái, bố mẹ em sao quá đáng thế chứ...

Em mím chặt cặp môi xinh như để nén tiếng nấc. Cúi mặt cầm cốc nước lên uống.

- Thôi ăn đi em, nguội hết rồi.

Tôi thấy thương em lắm. Chuyện chia tay thì gặp nhiều nhưng mà trước một cô gái yếu đuối không ai che chở, không có chỗ dựa như thế này, cái lòng bao dung của tôi nó càng lớn hơn. Tôi cũng chả muốn em về nhà trong ngày hôm nay nữa, tôi muốn ở gần em.

- Thế nên em không về nhà đâu, ít ra là đi vài hôm. Ở một mình cũng thích, muốn làm gì thì làm chả ai quản lý.

- Ừ rồi, không bắt về nữa đâu.

- Ở đấy một ngày mất 120 000. Khi nào hết tiền thì em về.

- Tức là em định ở đấy 3 ngày nữa hả?

- Vâng, 3 ngày nữa. Anh nhớ giới nhỉ. Nhớ là em mang theo có 500 000.

- 3 ngày là không kể ăn uống ấy. Thôi tối nay anh mang đồ ăn qua cho. Đừng có đi lang thang đâu đấy.

- Anh tốt với em thế... Không cần mang đâu em tự ra ngoài ăn.

- Thích thế còn gì, có người phục vụ tận nơi. Thôi ăn nhanh lên nào, anh sắp đến giờ làm rồi!

Tự nhiên tôi thấy vui vui. Ở bên cạnh em bây giờ tôi thực sự có ý nghĩa. Tôi thích vẻ hồn nhiên của em. Mà cha cái thằng nào bỏ em. Ở nhưng không thể thì chắc tôi với em cũng chẳng gặp nhau, hay đây là duyên

phận? Tôi cảm giác tôi và em sẽ đồng cảm, thân thiết và chia sẻ được nhiều khi ở bên nhau. Mới gặp em thôi nhưng cảm giác gần gũi và thân thương lắm. Cạnh em, tôi chợt nhớ lại những xúc cảm lãng mạn, hồn nhiên và cuồng si ngày trước...

Tôi sẽ gặp lại em, và phải làm cho em vui mới được. Nhất định thế.

- Ô anh đây à?

Em cười. Lần đầu tiên tôi thấy em cười, dịu dàng và đầm thắm. Một nụ cười làm bất cứ ai cũng bớt mệt mỏi, nụ cười làm tan chảy mọi âu lo phiền muộn. Tôi chìa một suất cơm đưa cho em:

- Đói rồi đúng không? Ăn đi em...

Tôi với em vừa ngồi xem tivi vừa ăn cùng nhau. Chúng tôi như hai người bạn lâu lắm mới gặp lại, tự nhiên và thân mật. Vừa ăn tôi vừa liếc nhìn em, trông em tươi tỉnh hơn nhiều rồi. Và lạ thật, càng nhìn tôi càng thấy em xinh.

- Không được nhìn.. Anh ăn đi chứ.

- Ủ ừ...

- Ô kìa nhìn gì thế, nhìn thế làm sao em ăn được, quay đi!!!

- Thuỷ này, tí nữa đi dạo nhé?

- Đi đâu hả anh?

- Đi ăn kem với lượn hồ giống hôm trước ấy...

- Anh không bận hả? Không bận thì đi!

Tôi bắt đầu mát lạnh, thời tiết chuyển mùa, sắp sang Đông thật rồi. Em quyết định không ăn kem nữa mà uống trà sữa. Chúng tôi ngồi ở vườn Hồng.

- Lại cười rồi kìa, bớt chán chưa nào?

- Thấy em cười rồi còn hỏi. Cảm ơn anh nhé, anh thật là tốt, tự nhiên chịu đi cùng em rồi mua cho em đủ thứ.

- Thôi mai về nhà đi không bố mẹ em cuống cuồng lên đấy.

- Vâng... Nhưng mà... về bây giờ chả biết gặp bố mẹ sẽ nói gì nữa anh ạ.

Thế là em sắp về thật rồi. Em có vẻ quý và nghe lời tôi đấy chứ. SĐT của em tôi đã lưu, gặp lại em có khó gì? Nhưng tôi vẫn cảm thấy cái gì đó hụt hẫng ghê gớm. Thế giới này chỉ có hai chúng tôi, và em tựa vào tôi. Tôi đến với em tự nhiên, thầm lặng, che chở và vỗ về em. Ngày mai thì sao? Mọi thứ sẽ hoàn toàn khác, liệu còn dễ dàng gặp lại nhau không? Liệu em còn thủ thỉ tâm sự cuộc sống của em không? Liệu còn cảm giác gần gũi thân thương không, hay chỉ là hai người bạn chớp nhoáng, thoáng đến rồi cũng sẽ đi nhanh?

5. Chương 5

- Em thích nằm trên cỏ cực – Vừa nói em vừa ngã người xuống lớp cỏ xanh mịn đằng sau, ngửa mặt lên trời. Ánh mắt lơ lửng xa xăm.

Tôi nghiêng người chống tay gối đầu, quay sang ngắm em. Tôi nhìn em còn đẹp hơn nữa. Vẫn cái vẻ đẹp thanh cao, trong sáng, ngây thơ đến kỳ lạ. Tôi đang thích em sao? Thật thế không? Thích vì cái gì vậy? Chỉ vì vẻ đẹp và hoàn cảnh éo le của em à? Phù phiếm quá. Nhưng trước giờ đàn ông vẫn thường thế, trước cái đẹp mong manh và yếu đuối, chính là lúc tình cảm sinh sôi....

Tôi uể oải quay đi, gục hẳn xuống bãi cỏ và ngửa mặt lên trời nhìn màn đêm lạnh lẽo. Chúng tôi chẳng ai nói gì và tận hưởng những giây phút tĩnh lặng bên nhau.

Gió mạnh dần lên. Người xung quanh thưa thớt, lục tục kéo nhau về. Vắng lặng. Ruột gan tôi cồn cào khó chịu, tôi muốn quay sang và phơi mở tâm hồn, tôi muốn nói rằng tôi rất quý em, rất mến em, rất có cảm tình với em, rất.... thích em.

Có tiếng nấc vang lên. Chợt quay sang nhìn em, một giọt nước mắt lăn dài trên gò má.

- Em sao thế? – Tôi buột miệng hỏi một câu rất vô duyên.

- Em không sao...

Em ngồi thẳng dậy gạt nước mắt, vuốt lại tóc. Mặt em cúi gằm vài giây, vai rung lên bần bật. Nấc lên từng tiếng, em đưa cả hai tay ôm lấy quay đi... Hẳn là mối tình chóng vánh của em, mặc dù không sâu sắc nhưng cũng không hề dễ lãng quên.

Nhói ở tim, cảm giác yêu thương và xót xa..

Và cả sự bất lực, trước những giọt nước mắt đang tuôn trào.

Tôi choàng tay ôm lấy bờ vai em.

Vỗ nhẹ và im lặng.

Em ngã vào lòng tôi.

Tôi chẳng biết nói gì.

Chỉ thấy lâng lâng và dịu ngọt.

Tôi đang sung sướng trước một cô gái với tâm trạng khốn cùng và đau khổ.

- Khóc cho nhẹ bớt đi rồi đừng nghĩ nữa, mọi chuyện qua cả rồi mà...

- Em xin lỗi, thôi về đi anh.

Tôi đeo em về nhà nghỉ. Chia tay em trước cửa phòng em.

- Vừa này khóc rồi nhé, bây giờ ngủ luôn đi, không buồn nữa, mai về rồi, nhớ chưa?

- Anh về luôn à?

- Chả về luôn thì đi chơi đâu nữa?

- Anh về muộn có sao không?

- Không, không sao, mấy giờ về cũng được.

- Thế ở lại nói chuyện với em đi, em ở một mình buồn là lại khóc đấy.

Lúc đó là hơn 10h tối.

Tôi lặng lẽ ngồi xuống cạnh em.

6. Chương 6

Cặp má em ửng đỏ, đôi mắt ướt chớp chớp. Đường như em ngượng vì đã đòi hỏi tôi ở lại cùng.

Tôi với tay lấy điều khiển tivi.

Đang có một bộ phim Hàn Quốc. Em cũng nhướng mắt vào màn hình.

Trong đó có 2 sinh viên đang đối thoại. Bỗng nhiên, thằng con trai ôm chầm lấy đứa con gái. Phim thật vô duyên quá. Tôi nhìn em, em vờ như không biết, mắt dán vào màn hình.

Chẳng biết nói gì, tôi lại xem ti vi tiếp. Thật lố bịch, 2 đứa sinh viên trong phim đang cuồng nhiệt sờ soạng, doay dụi vào nhau.

- Vớ vẩn thật – Tôi buột miệng nói linh tinh cho có.

Em im lặng, ánh mắt vô hồn như chẳng hướng tới đâu. Vẻ mặt em khắc khoải và ủ dột.

- Thuỷ, anh không biết chuyện của em thế nào. Nhưng, đừng buồn nữa, không đáng đâu. Người yêu cũ em không xứng đáng với em, hiểu không? – Tôi hùng hồn nói một câu đầy lý thuyết nhưng vô căn cứ.

Em quay sang nhìn thẳng tôi. Một ánh mắt biết ơn và triu mến. Em khẽ gật đầu.

- Mai về nhà, rồi thời gian sẽ giúp em, mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi...

Em lại khẽ gật đầu.

Ngay lúc này tôi có một ước mơ cháy bỏng, đó là ôm ngay em vào lòng, giống như lúc ban nãy em ngã vào tôi vậy. Tôi biết trong những khoảnh khắc buồn bã yếu đuối như thế này, con gái sẽ dễ ngã gục trước một người đàn ông hết lòng quan tâm và nhiệt thành yêu thương. Nhưng liệu có nên lợi dụng hoàn cảnh éo le của em để đạt tới mục đích của mình như thế không? Tình cảm của tôi với em mãnh liệt nhưng chưa sâu sắc, tôi phải làm sao đây?

Thế nhưng hình như, cái tình cảm chớm nở chưa sâu sắc đấy đã đạt tới mức cuồng si rồi. Đối với tôi, kìm hãm tình cảm là một điều rất khó.

Tôi không kiềm chế được những xúc cảm của bản thân hơn nữa.

- Anh sẽ ở cạnh em...

Tôi nắm lấy bàn tay bé nhỏ của em.

Tay em run lên.

Thực ra tôi cũng run nhưng vẫn cố gắng tỏ ra dứt khoát và cứng cỏi.

Em chớp mắt nhìn tôi, vẫn một cái nhìn biết ơn và âu yếm.

Tôi choàng tay kéo em vào lòng.

Một lần nữa, má em ngã vào ngực tôi.

Lại một lần nữa, lâng lâng và dịu ngọt.

Bộ óc cần cỗi của tôi bùng lên những tình cảm khát vọng cao quý. Anh muốn ở bên em mãi, Thuỷ ạ. Tôi không còn nhớ là tôi chỉ nghĩ thế hay đã thốt hẳn ra những lời như vậy.

Nhưng còn gì quan trọng nữa, tôi và em đã hoà làm một.

Tay em và tôi cùng siết chặt nhau hơn.

Cả hai ngã người ra tẩm nệm phía sau.

Đêm nay tôi sẽ ở lại đây ư?

Mặt 2 chúng tôi kề sát nhau, và 2 đôi mắt cùng khép lại...

Tất cả những gì tôi đang viết, đều là sự thật mà tôi trải qua.

Tôi là một người nhiều tình cảm và sống mở.

Nhưng không phải bất cứ điều gì cũng có thể sẻ chia nơi public.

Câu chuyện này tôi viết lại, tất nhiên có lý do của nó.

Nếu ai nói rằng tôi hư cấu hay bịa đặt, tôi không quan tâm.

Đây là một kỷ niệm ngọt ngào vào đầu tháng 11 năm 2006.

Khi chúng tôi bên nhau, lúc ấy.

Và tôi chuẩn bị đặt lên môi em một nụ hôn mãnh liệt.

Thì em biến mất.

Tất cả chỉ là một giấc mơ.

Một giấc mơ dài và ngọt ngào.

Sẽ không có giấc mơ nào ấn tượng và làm tôi nhớ hơn thế.

Đến giờ tôi vẫn nhớ từng chi tiết, lời nói từ lúc ban đầu gặp gỡ em tại đường Trảng Thi, sau đó ra sao, ngày hôm sau thế nào, tình cảm từ phía tôi nảy nở và cuồng nhiệt... Từng nét mặt u uất, vẻ đẹp sang trọng của em, tôi sẽ không quên.

Nhưng thực tế, cần cỗi và nghiêm ngặt.

Chuông đồng hồ reo và tôi choàng tỉnh.

Tôi muốn ngủ với em thêm một lát, một tí tẹo thôi, nhưng cuộc đời thật trớ trêu.

Giá như...song muộn quá rồi...

Anh muốn ngủ với em thêm một chút

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-muon-ngu-voi-em-them-mot-chut>